

Impact Natuurherstelwet

Met de Natuurherstelwet wil de Europese Commissie natuur(gebieden) in Europa herstellen. De Natuurherstelwet volgt uit de Biodiversiteitsstrategie en verplicht lidstaten tot het nemen van herstelmaatregelen via een nationaal herstelplan. Habitattypen die volgen uit de bestaande Habitatrichtlijn (waar Nederland reeds op vastloopt) moeten veel stringenter worden beschermd. Voor de oppervlakte van de habitattypen die momenteel niet in goede staat verkeren, moeten flinke maatregelen genomen worden. In de wetstekst staat bijvoorbeeld dat er in 2030 herstelmaatregelen moeten komen voor 30 procent van de natuur die in slechte staat is. In 2050 zou er voor 90% van de natuur een herstelplan moeten zijn. Het gaat hierbij om beschermde Natura 2000-gebieden, maar ook om andere natuur, zoals bossen én veengebieden. Voor het herstel van deze gebieden gaat een zogenaamd “verslechteringsverbod” gelden, waarbij lidstaten zich moeten inspannen om “significante” achteruitgang van deze natuur tegen te gaan. Het gaat hierbij om een inspanningsverplichting (lidstaten moeten zich inzetten om significante achteruitgang te voorkomen). Eerder was dat een resultaatsverplichting (lidstaten moeten voorkomen dat de natuur achteruitgaat). De vraag is echter of een inspanningsverplichting juridisch overeind blijft en niet tot resultaatsverplichting omgebogen kan worden. Als gevolg daarvan zullen de consequenties en beperkingen van deze wet voor Nederland, en de Nederlandse landbouw, pas later in de praktijk duidelijk worden, wanneer de verplichtingen waar Nederland zich nu aan committeert leiden tot het verder op slot zetten van allerlei maatschappelijke activiteiten in Nederland. Dat is wat LTO betreft onaanvaardbaar.

Het voorstel bepaalt verder dat lidstaten de biodiversiteit in landbouwgebieden moeten verbeteren, ook buiten gebieden die al beschermd zijn op grond van de Vogelrichtlijn en de Habitatrichtlijn. Daartoe moeten zij noodzakelijke maatregelen treffen, totdat bevredigende (zich ontwikkelende) niveaus zijn bereikt. Dit betekent op nationaal niveau een voortdurend stijgende trend realiseren van de volgende indicatoren: de graslandvlinderindex; het organisch stofgehalte van akkerlandbodems; en het aandeel landbouwgrond met een hoog percentage diverse landschapselementen. Daarnaast moeten de populaties boerenlandvogels vergroot worden. Voor gedraineerde veengronden in agrarisch gebruik moeten herstelmaatregelen worden getroffen op tenminste 30% van het areaal (waarvan tenminste een kwart vernat) in 2030, 50% van het areaal (waarvan tenminste de helft vernat) in 2040 en 70% van het areaal (waarvan tenminste de helft vernat) in 2050. Door water en bodem sturend te maken in het beleid, zullen economische structuren en gedrag veranderen.